

klæring fra Dr. Clod-Hansen om de to Læger, A. og B:s Forhold, som findes i Bilagene Sp. 1353. Den højtærede Minister indrømmer nu i Aften, at han var bekendt med denne Erklæring, og tilføjer, at han allerede sagde under Forhandlingerne her den 18. Januar — og jeg har nu set efter, at det er rigtigt —, at han havde faaet en saadan Erklæring. Hvis den højtærede Minister mener, at han dermed har forbedret sin Sag, maa jeg sige, at det er ikke Tilfældet. Vi vare virkelig tilfredse med at faa den højtærede Ministers Ja til, at han kendte denne Erklæring; noget Bevis for, at det var rigtigt, behøvede den højtærede Minister ikke at føre. Den højtærede Minister sagde saa, at han senere, vistnok under Mødet her i Salen, havde faaet denne Erklæring om de to Læger fra Clod-Hansen. (*Justitsministeren:* Det var før Mødet). Jeg tillader mig meget bestemt at bestride Rigtigheden af den højtærede Ministers Udtalelse. Det er nemlig saa mærkeligt, at de to Udtalelser fra Clod-Hansen begge ere daterede den 15. Januar. Hvilken der er kommen først til Ministeriet, skal jeg ikke udtale noget om, for det ved jeg ikke; men de ere begge daterede den 15. Januar, og den 18. Januar var Forhandlingen her i Salen, saa man tør nok gaa ud fra, at i nogenlunde samme Øjeblik, som Ministeren havde den ene Udtalelse fra Dr. Clod-Hansen, havde han ogsaa den anden. (*Justitsministeren:* Nej, det passer ikke). Jeg gentager, at saa havde den højtærede Minister ogsaa den anden. Det tror jeg ikke, man kan modsige; og den højtærede Minister har dog ganske sikkert læst denne anden Erklæring, inden han kom hertil.

Den 15. Januar har været en ganske mærkelig og ualmindelig travl Dag i Justitsministeriet. Tillader den højtærede Formand, at jeg citerer et Par Ord, som var Indledningen til det Slag, den højtærede Justitsminister rettede mod det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) ved den paagældende Lejlighed. Den højtærede Minister siger, at et Medlem af Sundhedsstyrelsen har talt med Karantænelægen og saa hedder det: „Det er imidlertid ikke nok, at et Medlem af Sundhedsstyrelsen har talt med en Mand; man maa tillige have dennes Bekræftelse paa, hvorledes Samtalen er falden. Der kunde jo være Misforstaaelser af Enkeltheder i Samtalen. Det ærede Medlem — det er altsaa det ærede Medlem fra Saksjøbing — „vil maaske svare mig, at det har Sundhedsstyrelsen ogsaa gjort. Men den meddeler ikke Justitsministeren, hvad Karantænelægen har svaret, det vil sige; den gør det den 15. Januar;

saa sender den Karantænelægens Svar i en anden Forbindelse, og saa begynder jeg at forstaa, hvorfor man ikke straks har villet sende mig det, det var ikke af Grunde, som vedrøre Realiteten”. Saa skriver den højtærede Minister til Karantænelægen, og saa fremsendes det ærede Medlems Embedserklæring for at faa den bekræftet af Karantænelægen, og saa skriver Karantænelægen om „dette perfide Referat”. Men naar man læser alle disse Aktstykker, er Sagen gaaet sin uhyre simple og naturlige Gang. Det viser sig, at den Indberetning til Sundhedsstyrelsen, som Korpssløge Rørdam har givet, er givet den 28. December. Det viser sig, at den 29. December, Dagen efter, har Sundhedsstyrelsen skrevet til Clod-Hansen, stillet bestemte Spørgsmaal til ham for at faa en Bekræftelse paa, at det, Korpssløge Rørdam har berettet Sundhedsstyrelsen, er rigtigt. Den 4. Januar svarer Karantænelægen afvisende paa den Forespørgsel, der er rettet til ham. Dagen efter, den 5. Januar, skriver Sundhedsstyrelsen til Clod-Hansen, at han maa svare, og anmoder ham om at indsende sit Svar. Saa passerer der ikke noget i 10 Dage, og saa indberetter Sundhedsstyrelsen — efter Aktstykkerne her — til Ministeriet, at Clod-Hansen ikke har svaret, og anmoder Ministeriet om at give Clod-Hansen Paalæg om at svare. Det er den simpleste Forretningsgang, man kan tænke sig, saa jeg ved ikke, hvad den højtærede Minister egentlig sigter til, naar han siger, at Sundhedsstyrelsen sender Karantænelægens Svar i en anden Forbindelse, og „saa begynder jeg at forstaa, hvorfor man ikke straks har villet sende mig det. Det var ikke af Grunde, som vedrøre Realiteten”. Det er selvfølgelig en Udtalelse, som Ministeren den Gang har fremsat for at kaste en vis Mistanke over det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam), hvilket han ganske sikkert kan fortjene i mange andre Tilfælde, men i dette Tilfælde ikke; for Sagen er saa oplagt gennem de foreliggende Aktstykker som vel muligt. Den 15. Januar anmodes Ministeriet om at give Karantænelægen Paalæg om at svare. Samme Dag sender Ministeriet Karantænelægen Aktstykkerne og Korpssløge Rørdams Udtalelser og anmoder om at faa en Bekræftelse deraf. Samme Dag, der maa have været en meget travl Dag, som jeg sagde før, sender Clod-Hansen til Ministeriet endogsaa 2 Erklæringer, der indbyrdes ere saa stridende mod hinanden, som vist intet Menneske vil nægte, at de ere. Den højtærede Minister har begge disse to Erklæringer og bruger den ene, som er til Skade for et